

Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; — ΠΡ. Πλάνος³⁵ (ἔφη), καὶ Ἄγνοια. — ΞΕΝ. Εἴτα τί; — ΠΡ. Πίνοντες τοῦτο, πορεύονται εἰς τὸν βίον. — ΞΕΝ. Πότερον οὖν, πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὐ; — ΠΡ. Πάντες πίνουσιν (ἔφη)· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἥττον. Ἐτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πληθῆσθαι γυναικῶν ἑταίρων, παντοδαπὰς μορφὰς ἔχουσιν; — ΞΕΝ. Ὅρῶ. — ΠΡ. Αὐταὶ τοίνυν, Δόξαι³⁶ καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἥδοναι καλοῦνται. Ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὐταὶ καὶ περιπλέκονται³⁷ πρὸς ἕκαστον, εἴτα ἀπάγουσι. — ΞΕΝ. Ποῦ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; — ΠΡ. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι³⁸ (ἔφη), αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπολλύσθαι διὰ τὴν ἀπάτην. — ΞΕΝ. Ὡς δαίμονι, ὥς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις! — ΠΡ. Καὶ πασαί γε (ἔφη) ἐπαγγέλλονται ὥς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσai, καὶ εἰς βίον εὐδαιμονα καὶ λυσιτελῆ. Οἱ δὲ, διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐχ εὐρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἢ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ³⁹. ὥσπερ ὁρᾷς, καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὥς περιάγοντας⁴⁰ ὕπνῃ ἂν τύχῃ. — ΞΕΝ. Ὅρῶ τούτους (ἔφη).

Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστίν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα καὶ ἐστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; — ΠΡ. Καλεῖται μὲν (ἔφη) Τύχῃ· ἐστὶ δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη, καὶ κωφὴ. — ΞΕΝ. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; — ΠΡ. Περιπορεύεται πανταχοῦ (ἔφη)· καὶ παρ' ὧν⁴¹ μὲν ἀρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν⁴² πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ ἔδωκε· καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαίως. Διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μὲνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. ΞΕΝ. — Ποῖον τοῦτο (ἔφη ἐγώ); — ΠΡ. Ὅτι ἐπὶ στρογγύλῳ λίθῳ ἐστηκε. — ΞΕΝ. Εἴτα τί τοῦτο σημαίνει; — ΠΡ. Ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. Ἐκπτώσεις⁴³ γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ. — ΞΕΝ. Ὁ δὲ ὄχλος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολὺς οὗτος περὶ αὐτὴν ἐστηκώς, τί βούλεται; καὶ τίνες καλοῦνται; — ΠΡ. Καλοῦνται μὲν οὗτοι Ἀπροβούλευτοι· αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἃ ῥίπτει. — ΞΕΝ. Πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφήν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ἐκτετακότες⁴⁴ τὰς χεῖρας; — ΠΡ. Οἱ μὲν δοκοῦντες (ἔφη) χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς τύχης εἰσὶν· οὗτοι δὲ καὶ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν. Οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν⁴⁵ ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. Οὗτοι δὲ πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. — ΞΕΝ. Τίνα οὖν ἐστὶν⁴⁶, ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες⁴⁷ κλαίουσιν; — ΠΡ. Ταῦτα (ἔφη), ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά. — ΞΕΝ. Ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; — ΠΡ. Πλούτος δηλαδὴ, καὶ Δόξα, καὶ Εὐγένεια, καὶ Τέκνα, καὶ Τυραννίδες, καὶ Βασιλεῖαι, καὶ τᾶλλα, ὅσα τούτοις παραπλήσια. — ΞΕΝ. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἐστὶν ἀγαθά; — ΠΡ. Περὶ

35) Πλάνη. 36) Δοξασίαι. 37) Τὸν ἐναγκαλιζονται. 38) Ἀπαρέμφ. ὀνοματ. εἰς τὴν σωτηρίαν. 39) Ματαίως. 40) Μέσως· περιφερομένους. 41) Παρὰ τινων. 42) Τῶν τελευταίων τούτων. 43) Ἀνατροπαὶ τύχης, καταστροφαί. 44) Ἐκτείνω. 45) Ἐκείνοι παρ' ὧν. 46) Τί πράγματα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια δίδει; Κ. §. 237. 47) Ἀποστερούμενοι.